

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056342432/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

berolige hende, selv om det skulde ske ved Hjælp af en grov Løgn. Han vedblev at trøste hende med, at han strax næste Morgen vilde gaa til Politinspektøren og fortælle ham Sagens Sammenhæng. Han vilde selv garantere for hendes Ærbarhed.

Titus stod paa Afstand og tænkte, hvor den saakaldte Last er skøn, og hvor dejligt dette unge Legeme var, hvis hvide Former krøb frem under den ribsrøde Silke. Alt var det ædelt og fint og trindt og hvidt og som skabt til at friste, og hun vilde blive ved at friste, saa længe hendes Skønheds Blomst bevarede sin Duft. Og naar han saa' paa hendes sanseligt sorte Øjne, paa hendes nervøse Næsefløje og fugtigrode Mund, da følte han, at hun af Skæbnen, af sin egen Natur var bestemt til dette Liv, og at hun ikke var bestemt til at reddes. Hun var som den inkarnerede Sanselighed, der stadig forlanger at mættes, og ingen Magt vilde kunne tæmme Driften i hendes Blod eller binde hendes Sanser med det saakaldte Ærbarhedens Baand, der snærer alle Samfundets dydsirede Jomfruer.

Hun trykkede Nanna til sig, blot af en navnløs Trang til at kryste noget varmt, noget levende, noget menneskeligt i sin Favn; hun kyssede hendes Kinder, Øjne og Mund, blot af en ube-

tvingelig Trang til at kysse og føle et Hjerte slaa mod sit eget.

»Aa, hvor vi skal blive lykkelige vi to,« hviskede hun. »Du skal være hos mig altid, og vi skal sidde og brodere, du skal lære mig det, du broderer saa dejligt, og saa skal der aldrig nogen faa Lov at komme til os — undtagen Doktoren, for han vil mig det saa godt. Alle de andre jager Trane bort, og vi vil spise sammen og sove sammen hver Nat. Vi vil spise — hej, Trane — skaf os noget at spise — aa, hvor jeg er sulten, jeg vil have Bøf, skaf os Bøf! — Trane steger Bøf som ingen anden i Verden. Ja, vi vil spise — jeg er bare sulten, og saa vil vi snakke sammen, og mine gode Venner, de skal spise med« — hun nikkede til Jakob og Titus. — »Traneben, du tager de fem Kroner i min Kommodeskuffe og skaffer Bøfkød herinde ved Siden af. De har nok noget. Nej, hvor jeg længes efter Bøf — ganske blodig — med ristede Løg. Hej, hvor det skal smage!«

Hun sprang op og dansede, hun snurrede Titus rundt og knugede ham til sig, saa han mærkede hendes Kinds svage Parfume og Absintdunsten fra hendes Mund.

Trane var ikke sen, hun tog Penge og forsvandt. Snart efter trængte Lugten af stegte Løg ind fra Køkkenet, og de hørte det brase derude.